

Brivce trikrat na mesec.

Brivce stane v Avstriji za vse leto 6 kron; zunaj Avstrije 8 kron. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici S. Lazzaro št. 11, II. nadstr. Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 novč.

LETIGRAMI.

Trst 19. Vest, da so deli g. župnika pri sv. Jakobu pod policijsko nadzorstvo, treba v toliko popraviti, da se je g. župnik del sam pod njih nadzorstvo.

Trst 18. Radi hujšenja od Italij. strani so prekrstili Bratovščino sv. Cirila in Metoda na češki jeziki; »Brat. sv. Cirila in Strachote (Metod je po češki Strachota) Italjani so zadovoljni s to pridobitvijo.

Skedenj 19. V tukajšnjih kompetentnih krogih ne vedo nič, da bi bil Banelli izvoljen v odbor za zidanje »Narodnega doma« v Trstu.

Skedenj 19. Tu postave spomenik Banelliju. Radi tega sta se sestavila dva odbora; eden je zato, da se mu ga postavi na sredi vasi, drugi pa zato, da se mu ga postavi na — hrbtnu.

Gorica 20. Klerikalna stranka sezida svojo norišnico za liberalce. Prvi bo noter G. bersček, drugi Tuma. Nadzoroval bo tu zavod dr. Pavlica, ki je za to službo najsposobnejši.

Gorica 20. »Slogin« trgovski-obrtni odsek obstoji na »povževih« pravilih, ker do sedaj še ni imel nobene seje.

Gorica 20. Vsled »tihega delovanja« imamo tu uže štiri liste; v Gorici je »v resnici« — vse tiho, samo Soča ropota.

Poreč 19. Administracija istrskih občin je v najlepšem redu, ker za nadzorovanje nereda, ni treba nobenega nadzornika.

Dunaj 20. Ker dobè sedaj vojaki večerjo, je vojni minister odločil, da bo zahteval

v prihodnjih delegacijah nekoliko milijonov, da sezida v Karlovih varih zdravilnico za vojake, ki bodo bolani na želodec in ki postanejo predebeli radi večerje.

Dunaj 20. Pri prihodnjem zasedanju državnega zbora zaprisežejo vsi poslanci brez izjeme mesto na ustavo na obstrukcijo.

Dunaj 19. Vlada je odločila, da nove volitve za državni zbor se bodo imele od sedaj naprej vršiti vedno v binokostih; na ta način mislijo priti v okom sedanjemu »parlamentarizmu«.

Dunaj 20. Parlament ni razpuščen, kakor se je govorilo, ampak je šel »rukom žvižgat.« Obstrukcija torej še vedno nadaljuje.

Dunaj 19. Trozveza je trdna; v vseh treh parlamentih obstruirajo in ne delajo nič.

Dunaj 18. Koerberjevo ministerstvo je na vrhunec svoje slave, zato so mu Čehi napravili v parlamentu ovacijo.

Dunaj 20. Ko so razpustili parlament, so kričali Nemei: »Heul statt Sieg.«

Neapelj 18. Vspch volitev za oficalno Italijo je jako neugoden. Sedaj se razume, zakaj da je bljuval Vezuv.

Rim 18. Kranjski liberalci so se pritožili v Vatikanu, zakaj da še ni nobeden njih v kalendarju. Vatikan je v zadregi.

Rim 19. Vse osebe v uredništvu Piccola bo imenovala sv. Stolica svojimi tajnimi svetniki.

Belgrad 20. Ker je Goluhovski Milana v delegacijah tako branil, mu je poslednji poslal zaupnico.

London 20. Dekleta so poslali vladi protest zoper bursko vojno, ker radi te

vojne se število starih devic pomnoži vsaj za 26000.

London 19. Lord Roberts še ni naskočil hrabro burske pozicije pri Heiringpruutu, ker ti presneti Buri je nočejo zapustiti.

London 18. Krüger se je vsem vladam zahvalil, da niso sprejeli burske deputacije, ker sicer bi bila zgubila mnogo časa — zastonj.

Peking 20. Vlada je poklicala Bortieriji, da prevzame vrh. poveljništvo nad kin. vojsko zoper ustaše bokserje.

Peking 19. Stara kineska cesarica je zaljubljena v Ruso. Ako bo treba, pojde Rus zanjo tudi v ogenj, ker tudi Anglež je vanjo zaljubljen.

Carigrad 19. Sultan je gratuliral kin. cesarici, da se tudi nji tako dobro godi kakor njemu, ker se vlasti tudi za njo tako očetovsko brigajo.

Berolin 18. Vsled prošnje tržaških nemških društev, je predložil Bülow avstrijski vladi načrt za zidanje mosta do Adrije. Avstr. vlada se je rada odzvala temu, prosila je pa nemško vlado, da bi v tem pogledu malo bolj tajno postopala.

Petersburg 19. (7.) K. B. Burska je vlada izdala izjavo, da se sploh ne bi mešala prav nič v kin. stvari, ako se ne bi kin. stvari mešale z Rusijo. Rusi da brane samo svoj interes.

Mostar 19. (Priv) Kallay ne pride na Trebevič-evo slavnost, pač pa pojde na slavnost »Celjskega Sokola.«

7

Tutti - Frutti.

Na Dunaju prve dni junija.

Hvala Bogu in avstrijski modrosti! Binkošti so za nami in parlament pred nami, (gospod dopisnik ni mogel slutiti, kaj se zgodi v noči med petkom in soboto Opomba uredništva.) t. j. prav za prav inštitut, kjer psuje mnogo, hvali malo in nič ne dela, v resnici »per lamentare«. Kaj porekò zopet? Po godbi § 14. bodo plesali, če prav ni pust, in to ne samo liberalci, ampak tudi klerikanci! In te plesne zabave bodo na dnevnem redu tudi po leti, po najhujši vročini. Seveda mora ob takih prisiljenih zabavah iti k vragu zdravje našega bolanega parlamenta! Priporočali bi gg. ministrom naj si nabave automobile, ker da bi jih ob taki hrani parlamentarni konj še nadalje vlekel, to le naj si izbijejo iz glave. —

Se sklicanjem parlamenta so počakali do prihoda sv. Duba, in morda bo to vplivalo na parlamentarece, morda začno govoriti tudi oni vse jezike, in rešeno bo jezikovno vprašanje kar čez noč. Sicer pa nekateri hočejo ostati v temi, ker ravno za binkošte zahajajo skrivati se v postojinsko jamo, in dokler bo takih, ne bo nič, bomo vedno v Babilonu! Za časa zidanja babilonskega stolpa, je Bog prvokrat ljudem jezike zmežal, za časa ministrovanja Badenja, Gautcha, Claryja, Thuna, Kindingerja pa drugikrat. Takrat niso dozidali babilonskega

stolpa samo radi jezikovnega vprašanja, sedaj pa samo pomočijo jezikovnega vprašanja so dozidali babilonski stolp. Takrat ni so imeli parlamenta, po so se razumeli, sedaj imajo parlament, pa še ne morejo razumeti! V Avstriji je vendar le potreben volapük; potem nastane morda harmonija med možem in ženo, med parlamentom in vlado. Ta dva sta sicer zaljubljena... ali: »oh kako te ljubim in kako mi je žal, da te moram varati... ali star si star... si misli vlada in mu kaže za hrbtom rogove. Celó, elekrika, ta glavna moč našega stoletja, ne reši več parlamenta! Kdo kaj dela v našem parlamentu? — Edino pometaci, a ti ne pripadjo še nobeni stranki! S časom bodo pa menda ti edini faktorij v parlamentu, s katerimi bo treba računati, ker kakor je videti v javnem in v privatnem življenju igra že sedaj metla prvo ulogo; metla pometa javne cesti, privatne sobe, zakonske može, ministerstva in parlament. V delegacijah nima pa nič pometati, ker so naše delegacije vedno jako lačne; glavnih njih smoter je, da se gg. delegatje pošteno najedo, — davkoplačalci pa si obrišejo usta — in da prikimajo g. Goluhowskemu, da gre naša politika kakor po loju; tega pa ne manjka, saj davka je dovolj!

Sloveni nimajo, narodno nič govoriti, pri tem saj še pisati ne znajo! In naši literatje imajo še to nesrečno idejo, da hočejo biti politični pisatelji če prav ni-

razprše na vse strani. Ona pa je šla dalje z ironičnim nasmehom.

»Strela, to pa je že smola, praveca smola! Kaj pa zdaj? Hej France pisal ji boš, pisal! Saj si petošolec in kot taki že sklobasaš tako pismo, da se odtaji trdosrčen kamen od srea!« Potem samobesedovanju gre v šolo. Tu pa ga čaka druga smola. Imeli so nemščino. Profesor Kadumer pa je izpraševal zelo strogo data. Naš Don Ivan recte France Tululu pa je bil danes popolnoma nepripravljen. Ko pride tedaj v šolo, si hitro zapiše data na manšete na klop in golo roko, svojim »kolegom« pa ukaže, naj igrajo ulogo šepetalea. Pozvoni, profesor Kadumer pride v šolo. France Tululu je bil prvi vprašan. Drugokrati je imel navadò Kadumer, da je izpraševal v klopi, danes pa pokliče Franca vun pred kateder.

»Hudič!« izblekne naš France Tululu, »sedaj pa bo križev pot! Ej, sreča junaška...« Začne izpraševanje. »Kdaj je bil rojen Geibel?« »Molk! — »Ne veste kdaj?« Molk! — »Povejte dragi prijatelj, imate

majo talenta za to, ker, ako bi bili samo malo politični ne bi sploh bili pisatelji! Nekaterniki nas uče pisati na veliko prizadevanje vlade, ali kaj pomaga ko »slov. narod« že od nekdanj ne priznava nobene auktoritete »edinosti,« ki je vendar pogoj vsakemu napredovanju, ne samo na jezikovnem polju, ampak tudi na polju narodne organizacije. »Slovenski Narod« priznava večo važnost »Povžu« — najbrže radi njegovega hiperliberalnega mišljenja — morda pa tudi za to ker si misli: naj le kaže rogove, do živega mi vender ne more! Jaz sem v Ljubljani, Povž pa v Trstu! — Morda pa ima tudi Povž kako zaslugo na moralni zmagi »Hrvatov v Pazinu!« »Narod« o temu seveda nič ne ve; njegov zvesti tržaški dopisnik mu ni napisal nobene notice, — morda mu je »farbe« zmanjkalo, — ali pa je vender poslal kak telegram, in »Narod« je v svoji znani in že večkrat občudovani »prividno-pozabil uvrstiti ga v svoje dnevne vesti. Ali to so samo mislili onega »povža!« No, na misli treba imeti, da so nektera uredništva malo zaljubljena, ali v vlado, ali v kako stranko ali v kacega dopisnika Zato pa sedajo, kakor zaljubljeni, kaj rado na limanice, gredo na led, po domače led z dopisi vred! Vsak človek greši in uredništvo, ki sestoji iz več ljudi, napravi še lažje kako večo neumnost, nego pa pojedinee! Pojedinee lahko sam pojé kar si je skuhal, v uredništvu pa se prepirajo,

jezik?« Molk! »Kdaj je bil rojen Ebert?« Molk! — »Veste kaj, to pa je že preveč, pojdite!« »Prosim, gospod profesor, meni je slabo, ne morem govoriti!« »Kaj pa imate?« »Oh v trebuhu me ujeda!...« »Pa zakaj niste rekli prej? Torej pojdite, za danes naj bo, drugikrat pa ne odite tako gladko!« »Oh hvala Ti, sv. Urša!« reče natihoma hvaležno France in spravi se domov — pisat pismo. Spiše pa dolgó, dolgó pismo. V njem razodene svoje ognjeno ljubezen in izjavi, da je prisiljen si vzeti življenje, ako se ga ne usmili v kratkem itd... Pismo naslovi na dom. Ali zopet smola! Pismo dobi mati v roke. Ko ga prebere, neve, ali bi se jezila ali bi se smejala. Pokliče svojo hčerko. »Kaj pa je to, Liza!« »Pokažite naj preberem!« Ko ga prebere se začne smejati. »Veste kaj mama, to pa je neumnost! Le pišite mu vi eno pismo, da se mu shladí glava!«

O sv. Barbara! To pa to! Kdo bi si mislil, da pride tako daleč z našim Franceljuom. Kako se je ubogi Don Juan tresel in potil, ko je dobil pismo od njene ma-

PODLISTEK.

Moj znanec.

(Spis. Keberjev Janez)

Bil je moj znanec majhen, šibke rasti, otročjega obraza in smešnega kretanja. Ko sem ga spoznal, ali boljše, ko sem trikrat slišal o njem bil je v peti šoli. Pravili so mi o njem razne anekdote, no vse ni, da bi veroval. Povedati hočem, kako se je zaljubil prvokrat.

Stanoval je v Podturau v G. Hodil je po ulici D. v šolo. Sleherni dan je srečal dekle, ktero se je »njegovemu sreču tako dopadlo«, da se je izrazil, da ne more živeti brez nje. Vsakokrat, ko jo je videl začel se je tresti, »pumpa« mu je padla v hlače, in videl, ne slišal ni, kaj se godi krog njega. Nekega dne se napravi prav »šik« in gre junaško v šolo. Oh glej! sedaj mu gre naprotiv ona, za ktero zmirom gine... zmirom bliže in bliže prihaja... »Dobro jutro gospodična!«... reče trepetajoče naš junak in potegne klobuk z glave, ali šment ravno v tem hipu mu padejo iz rok knjige in se

da spravijo stvar zopet v red in radi tega nastaja taka smešnja, kakor v »Piccolovem« uredništvu, ako so dobili kakov telegram o kaki novi koneesiji Slovincem! — To pa ni čudno, saj Slovenci dobivajo vsak dan, vsako uro, vsako minuto, z eno besedo, vsako stoletju kako piramidarno breo... od vlade in »Piccolo«, ker je nežen, razvajen in slab, mora postati nervozen, razdražen, jezen... Vlada ga seveda tolaži in ta tolažba nazadnje tako prevlada, da je vlada potrebna večkrat sama tolažbe. In tisti »večkrat« se prelevlja v »vsakdan.« Vlada zahteva v tolažbo novih tisočakov in tisočakov, če jih pa ne dobi gre pa minister brez tisočakov, ali vendar s tisočaki počivat »Gaudemus igitur dum ministri sumus,« za trud in muko dobi pa kak križ, kterege pa navadno ne nosi sam, ampak! — davkoplačevalce! Vse naše moderne inštitucije temelje na devizi: »Narodi, denarja!« — In denarja hoče imeti ne samo vlada, ampak tudi tržaški magistrat v pokritje stroškov za cilindre mestnih svetovalcev, ki so jih kupili ob priliki instalacije novega župana. To je mnogo obljubil, misli biti gotovo jako dolgo župan... Bilo je tudi govora o boju, v katerem morajo zmagati »Taljani! — Ubogi Menelik! črna se ti piše! O »zatiranih« pravicah se je tudi govorilo!!! Ali čegavih? — Nehoté mislim na onega Gorenjca, ki je po vasi pokal z bičem! Pristopil je k njemu

tere, v katerem mu pravi, da pojde k ravnatelju itd. »Oh, kaj sem storil«, je vzdihoval. Napravi se tečaj tudi sedaj šik in gre prosit za odpuščenje. Oh kako so se mu tresle hlačice, kako mu je utripalo sree! Prišel je pred njeno hišo: pozvoni, odpret pride debela gorska dekla, »Kaj hočeš-čete?« »Prosim so doma, gospa Schuabl?« »Da, izvolite vstopiti!« Dekla gre k gospodinjji, a kmalu se vrne ter reče: »Gospa so mi rekli tako, da naj Vam rečem: Reci tistemu smrkavcu, naj se spobere lepo domov — in naj bo pameten« Torej pojdi!

Oj še s kakim veseljem je skočil skozi vrata, ali, o jerum, klobuk je pozabil, torej mora še enkrat povrniti. Ali dekla ie vedela, da je on, torej mu je storila čakati črez eno uro. Ah koliko strahu je užil ubogi France. No vendar je bil vesel izida. Njegovi kolege, pa so se muzali.

Sedaj ne vem kje je. Ako bom pri volji Ti že še kaj povem o njem, dragi »Brivec«, seveda, ako se Ti bode dopadlo to. —

čuvaj zakona: to je prepovedano! Prijatelj, pojte z menoj na čašo vina, mu je rekel, Gorenjec. Čuvaj se je obrnil proti otrokom, ki so stali radovedni okolu, ter jih zapodil rekši: »Otroci proč, tu se dela pravica!« — Da pravica se dela dandanes že povsod! Zato vplivajo tudi sodi tako močno na pravico, kakor so nam pokazale zadnje volitve, tako da človek v resnici ne ve, kako da bi sodil! Brez sodov pri volitvah je sploh težko voditi. Sodi agitirajo, agitatorji sodijo. — Agitatorji obljubujejo, in obljuba je slab temelj; kdor hoče na takem temelju sploh kaj zidati, naj se položi najprej sam za temeljni kamen v zemljo. Na svetu se da iz vsega kaj napraviti; iz slame klobuk, iz tobaka dim, iz kosti moko, iz krompirja sir, samo iz obljube agitatorjev prav nič, k večjemu kak nepotreben »žurnal«; ali tudi ta se ne drži dolgo. Kdor se je pod tako zvezdo rodil, skoplje si tudi v istem času svoj grob!

„Povž“.

Ljubljanske tercijalke.

Katra, Neža, Mica, Ana
vsako jutro v cerkvi so;
nekoč ena je zaspana,
druga brž popraša jo:

»Kaj je s'noči nov'ga bilo
Na nasipu Petrovem?«
»Zopet se je dobro pilo,
to najpervó ti povem.

Moj preljubi Tonček zlati
včeraj je slavil svoj god;
bukve dan's ne bo smel brati,
a to njemu nič ne škod'.

Meni tudi dal je piti,
da želodec me boli;
a pokora mora biti,
če zvečer se greh stori.

Plesalo je staro, mlado
na harmonike, vse vprek;
še tist' pater s sivo brado
pakrat se je spustil v tek.

Anglež: Goodam, zdaj ko smo spravili Boeree v žakelej pridemo k vam.

Kitajec: Varujte se! Ako bodo vse evropske oblasti, tako junaški kakor ste bili vi Angleži v Afriki, potem vas naši bokseri še pojedó v solati.

Anglež: Mož, me imaš za norca ka-li?

Smo dobili ga že v glave,
bili »v rožeah« že močno:
Kar naenkrat tri postave
se med vrati prikažo.

Ali mogla bi vganiti,
kdo na nas je naletel?
Prišli so nas tja motiti
Ivan, Pepček, Mihael.

So pol litra naročili,
v kot teman so vsedli se,
in med sabo govorili
tiho so besede te:

»Pepček, imaš kaj denarja?«
»Žalibože, jaz sem suh;
sem »napumpal« gospodarja,
a ta star je tud' od muh.«

Mihael pretiplje žepe,
obraz kisel naredi;
ni podobice je lepe,
nič za vino ne dobi.

Ivan še je narbolj srečen,
ker je havelok prodal:
a — goldinarček ni več en,
kam je zginil, sam ni znal.

Komaj za pol litra čvička
s trudom je prihranil si:
da bi imel še manj dobička,
kupil je še smotke tri.

Prav počasi so ga vlekli,
Ivan dal je svoj zaklad;
slednjč »lahko noč« so rekli,
mirno šli domov so spat...

Na ravnateljju po volji,
da dijaki pijejo;
zatožila jih bom v šoli,
s čim se pregrešili so. — — —

Kar je rekla, je storila,
naznanila je vse tri;
britve si je zaslužila,
Brivec! ti jo zdaj obrij!!!

Davorinov.

Pogovor v farofi.

(V štaj. narečji).

Kuharea: »Dober den K.....k! Hote da
malo se, da se nekaj pogovoriva, ven
nemam tak joko silnega dela.«

Ključar: »Dnes pa ravno nemam časa, da
mamo doma kosce; no, malo pa le
lahko notri stopin. Kaj pa je takega?«

Kuharea: »To inate stol, vsete si malo;
jaz bom nama donesla gložek starega. Znan,
da ste joko zmontrani, pa tudi jaz si
moren malo počiniti, ven sen gnes že

joko dosti trpela... Kak pa se van kaj
ti novi mežnar dopodne? Toti brž vse
bole vredi sprovla, kak prešnji. Na
binkoštno nedeljo so ljudje malo cer-
kev nasmetili, pa jo je koj po ve-
černei zopet osnoža, čeravni ba veki
proznik. Vodo si je san nosa doj po
ploci, pa se mu je ne nič čudno zdelo.
On je pač en joki človek. Pa tudi
naš gospod župnik mojo ga joko radi.
Še za tiste mu niso nič rekli, ka je
na binkoštni ponedelk zvečer zdravo-
marije s ten »storin« zvonou zvonija,
namesto s ten velkin. Ven jemi tega
nede niše zamera. On se je pač vūčija
za doktora, kak sen že več ljudi slišala
proviti, pa ne za mežnara. Pa totih
reči de se že privada, ven je to ne
tak žmetno, on pa ma joko dobro
glavo«.

Ključar: »Da bi se le ne bi prevzeja, kak
prešnji«.

Kuharea: »Zato bom že jaz skrbela. Dola
mu je bi včasi gložek storega vina,
da bmo ga sprovila čisto pod svojo
oblast, te pa bo me že vboga. Tudi
gospodi župniki mora biti hvaležen,
ker so mu doli mežnarijo osnožiti«.

Ključar: »Na vas se že lahko zanesemo,
ker tak pametno ravnate. Najbole ste
pokazali s tem, da ste nam spravili
prešnjega mežnarja s poti. Toga bi
niše drugi ne bi nareda. Zdaj pa mo-
ren iti, ker man doma težake. Dalje
va se že drugokrat pogovarjala«.

Narodne uganjke.

V sredi je votlo, krog kraju pa nič
ni, (Slov. svoboda.)

Kdaj bomo Slovani v Avstriji ena-
kopravni z drugimi narodi?
(O sv. Nikoli.)

Kakšne narodnosti je bil prvi človek?
(Gotovo nemške, kakšne pa hoče biti!)
Kteri dan je Bog ustvaril Slovence?
(Takrat ko živali.)

Kako kažejo nekteri Slovenci svojo
narodnost?
(Da se sramujejo slovenščine.)

Kaj se nam veeplja v šolah slo-
venskih? (Ljubezen do domovine.)

Ni res! (Sovrašstvo do Slovencev.)

Kaj znači slovenska narodnost?
(Hrast in plavica.)

O tem se lahko premnogokrat prepričamo.

Historični moment.

Na tleh leže Slovenstva stebri stari,
v domačih šegah vtrjene postave,
v deželi parski Tesel gospodari,
ječč pod teškim jarmom sini Slave...

Bilo je leta 748. p. K., po nesrečni
bitki za Slovence pri Bohinjskem jezeru.
Nemci, ki so postali radi sijajne zmage
nad Slovenci vrlo oholi, niso nobene pri-
like prepustili, da ne bi na vse mogoče
načine Slovencev dražili. V istem času
je stal na straži čvrst krajnski fant, Janez
Strela 21 letni mladenič, ki je imel nalogo
opazovati vsako gibanje v neprijateljskem
taboru. Nekega dne pa se je napil malo
preveč sladkega vina, ki tedaj še ni bilo
krščeno v nobeni katolski oštariji. Častnik
pa, ki je imel rundo, ga je našel, kakò
je čvrsto drnjohal na svojem mestu. — Se-
veda da so našega Janeza precej v okove
okovali ter ga privedli pred vojno sodišče.
Take zločine so takrat ravno tako kazno-
vali, kakor danes, namreč, da so take zlo-
čince vstrelili. Vse je že bilo v redu, vo-
jaki so stali na mestu, na povelje stotni-
kovo so že nabasali puške, pomerili, ali....

Priznati treba, da so imeli pijanci že
takrat srečo, ker, ko so hoteli našega Janeza
vstreliti, prišlo je po vestnem preiskovanju
na dan, da Bertold Švare še ni, izna-
šel — smodnika....

Srečni Janez!

»Povž..

Smola.

Če izmaknem ključ od veže,
tilo splazim ven se bos,
drugi dan od tete Neže
vselej jih dobim pod nos.

Teta s'cer je dobra žena,
a »pobožna« je preveč;
misli, da za me nobena
v svetu božjem ni odveč.

Zmiraj naj doma bi tičal,
je »za kijkljo« držal se:
tega sem se naveličal,
saj pred svetom sram me je...

To bi rekle se živeti:
Vina dosti in deklet!
A hudir! pri moji teti
vedno je denar — zaklet...

Davorinov.

Čegava je ?

Le daj po nji, če jo leskova metla ne — jaz jo ne ukrotim. Koliko greha je že zaradi nje po Krasu, pri sv. Ivanu, v Rojanu, v Trstu in celo po Istri. Ta ne pojde v nebesa; zato le po nji — do krvi!

Dvonožna krava.

V neki vasi, ne daleč od mesta se je nastanil pri neki vdovi mladi gospod. — Za nekoliko dni je prišla vdovina sosedka k nji in jo naprosila, naj bi ji posodila malo mleka, ker se je njeno skisalo.

»Jaz nimam mleka«, rekla je udova »Ali«, odgovorila je sosedka »saj imate sedaj kravo doma!« — »Jaz, kravo... prosim Vas...« »Ma da, jaz jo slišim mukati gotovo vsak dan...« »Mukati, moja kravo... aha, ali Vi se motite, to je moj gospod, ki piha na — fagot!«

»Vi ste me razžalili, gospod, jaz zahtevam zadoščenje na pištole, zovem se pl. Volek.«

»Prej nego boste na me streljali, kupite si lovsko karto, zovem se Zajec!«

Mešetar: Torej vi nečete kupiti konja?

Kupec: Da, ako bi bil zad tak, kakor bi moral biti spred, potem morda, tako pa ga ne morem potrebovati!

Knjigar: Poznate: »Ljubezni vzdih?«

Gospica: Poznam!

Knjigar: Imate že: »Prvi poljub?«

Gospica: Imam ga že!

Knjigar: Ste že imeli »Cankarja«?

Gospica: Da, sem ga že imela!

Knjigar: Hočete »Zupančič-a?«

Gospica: Da, ta bo zame!

DOPISI.

Iz Babič. Dragi striček! Ne dolgo tega prinesla je »furja« tam iz Zapotekine nekega kosmatina, ribiča. Ta dolgonogec, nam hoče vse deklince preslepiti z svojimi štirimi očmi. Kadar si nabere polno glavo alkohola, prime za svojo puško, vrže jo na ramo, potem pograbi trnek in hajd na lov. Najprej poizveduje kje bi bila kakšna nedolžna ribica. Ker po takšnej se mu prav sline cedijo. In ko jo ugleda, dirja za njo, da bi jo udobil v svojo mrežo. Toda gorje, oni, ki se pusti uloviti temu zvitemu loven! Zatorej pozor ribice!! — Kati, varuj se! Ribič, te že zasleduje. Kadar pride reci mu, naj raje svoj pesel bolj vestno opravlja: da ne bo v tako veliko pohujšanje, vsem svojim podložnim. Obžalovanja vreden tak voditelj, ko v pričo svojih podložnih opravlja službo po gostilnah. Tihotapei pa skačejo

brez vse skrbi čez mejo. Mi bi znali še mnogo povedati ali za sedaj naj zadostuje. Ti Kati pa, kadar pride k Tebi z tistim polomljenim trnkem, zalovi ga celo gori do Boveca k njegovi že dolgo ujeti ribici. Naroči mu naj prvič njo preskrbi in potem naj bi drugod burke uganjal.

Ahasver.

Zarota v laški tonzuri.

„Non pemetteremo mai che si porti una bandiera slava in processione per le vie della città di Trieste.“

Tajna zarota petero italijanskih kaplanov.

Prva tajna seja, skrivne zarote.

V ulici sv. Marka se drži tajna seja o polunoči. — Člani skrivne zarote so večinoma gospodje v tonzuri. Bratje zarote sedé na stoli, predsednik prebira neke listine pri mizi, gospodje kadijo da je veselje.

Predsednik se pokrije in spregovori:

Fratelli diletissimi!

V tem ko odpiram naše zborovanje Vam naznaujam, da nam je došlo pismo od našega »Governu« na lesnem trgu.

Pismo se glasi:

Alle nostre cinque colonne di bronzo, salute!

Naš governo della Regione Giulia, postal je z vašo pomočjo v Trstu nepremagljiv »baluardo di italianità e di ebraica potenza«. — Na vaših bronastih stebrih sloni naša hiša, vse se nas boji, vse nam sledi, odkar uam tudi vi pomagate. —

Po vas in vaših štafetah smo zvedeli kaj se zopet kuri pri sv. Jakobu. Tone z Opčine je bil sam pri nas in nas opozoril na nevihto, katera se zbira proti italijanstvu in židovstvu, proti vašim in našim interesom.

Vi ste sami pisali v naše javno glasilo, da Slovenke šivajo zastavo, da to je čista provokacija, da confraternità ni cerkvena, da zastava je navadna trobojnica dei colori russi, da je laica in politična. To ste pisali vi, hvala vam na mastnem poročilu, na neumornem delovanju Vaše »sakristije«.

Kam pridemo če prevzameta vlado pri sv. Jakobu tista dva brata Ciril in Metod, kečo jih pozna; za nas sta ptujca.

Naš governo ne pozna teh svetnikov; vi sami trdite, da vas malo brigajo solunski svetniki; in da ona dva nimata v laških cerkvah nobenih pravic. To so vaše misli, katere Vam ponavljam v spomin. —

Še v koledarju so se morali umakniti — velikemu Zakariju, in se ne bodo Ita-

lij nom. Vederemo. Proti volji našega governa, proti vaši volji, se je blagoslovila zastava in izročili so jo don Antonu. In kakor so mi moji ministri poročali, hočejo nesti Slovenci zastavo v procesiji po mestu, po korsu. —

Sono ardita gente questi Slavi! Sicer se to ne bo zgodilo, ne sme se zgoditi. Vi sami ste se zaprisegli da ne dovolite, da bi zastava izšla na dan. — Na vas je, da držite besedo — da ovarujete sv. Jakob ter cel Trst pred slovansko kugo. —

Dobro vem, da je sakristija v dobrh rokah, da ste »vigilantes« noč in dan.

Storite vašo dolžnost in sprejmite naš judovski žegen, ki ne falí.

Dano na našem Governu na lesnem trgu v Trstu.

Don Teodoro,

governatore e papa della Regione Giulia.

Predsednik: Zdaj ste čuli »antifono« zdaj v ste kaj je naša naloga, treba je da ostanemo fedeli, da ubogamo! —

Dobro vam je znan namen naše zarote:

«Osteggiare con ogni mezzo l'introdursi della lingua slovena e di bandiere slave nelle nostre chiese italiane.»

Pomislite bratje, kam smo že prišli; ali vas ne bolijo vaša italijanska ušesa, kedar čujete slovenski koro pri sv. Jakobu, pri obeh Antonih. Vi porečete: Lasse pur che i canti e subi — pur che i porti i soldini nelle borse. —

Vse prav. Res je, da naši bratje Italijani so se že nekam odvadili špendavat za sveče in za mežnarje. — Fratelli, naša divisa je: »Fora della nostra chiesa la lingua slava« in pri tem ostanemo.

Kar pa nam naš papa Teodoro poroča o slovenski konfraterni, in njih banderi — naj bode lo miren, mi bodemo že motili vodo, da se ribice vlove. —

Mi zatrobimo »laž« da Slovenci pri sv. Jakobu nimajo bratovščine, da njih zastava ni cerkvena, da je bandiera dei colori russi. Zagotovim Vam, da ko bodo Triestini brali v Piccolu to laž resnico, nastane strah po vsem mestu. Policiji pokazemo javno nevarnost, škofa prestrašimo mi in kanoniki in stvar je gotova — slovenska bandera ostane doma! Ako hočejo imeti Slovenci njih bandere, naj si prej zidajo cerkve. — Vi kolega pojdite na governo, da »sporočite kar smo sklenili, Vi pa k don Antonu. Ako spi ni ga treba buditi bi mu škodilo, dobite ga jutri. Dunque siamo intesi! —

Zdaj pa le vsak tiho na svoj dom, da Vas ne sreča Seražin, ker on ima dober nos. —

Druga seja.

(V sredo večer pred praznikom).

V tajnem gabinetu gubernatorja in pape Don Teodora sedi nekaj črnih talarjev, dva krivonosa in na prestolu naš Teodoro. —

Don Teodoro Mayer: Onorevoli della tonsura, fedeli aiutanti del mio governo triestin. Salute e corone!

Moj governo Vas je povabil, da se posvetujemo, ker nevarnost je velika. Jutri je četrtek, v cerkvi sv. Jakoba čaka »la bandiera dei due fratelli!« rada bi šla k jutrajšnji procesiji, ali moj governo na Vašo željo tega ne dovoli. —

Mi smo se svojimi znanimi »ragiri« in prefrigano judovsko politico (vsi: evviva lo politica ebreo-magiara) zabranili, da ni šel mons. Flego (un uomo di poca energia) blagoslovit zastavo. — Nismo pa zamogli zabraniti mons. Černetu, da bi jo ne bil požegnal. — Zastava je v cerkvi ali naša naloga bodi, da jo ne pustimo na cesto. — Zdaj leži vse na vas in na don Antonu, ali je on mož — ubraniti bandero, da ne zbeži jutri iz cerkve. —

(Don Anton v kotu): Non stia dubitar, io non la voglio, perche il suo governo non la vuole. Zastava ne pojde, naj pada dež ali solnee. — (Vsi: bravo, bene).

Prosim besedo!

Don Teodoro: Ima besedo kolega: **J a n o š - e v i č.**

Janoš: Naš gubernator naj zvé, da smo vse storili kar je bilo treba; poslali smo Toneta z Opčina na komisariat, poslali smo in šli sami na policijo, bil je sam večkrat na »governu«. Jaz ga moram le pohvaliti, ker bi se od enega Openca — enega okoličana ne bil mislil, da nam pojde tako na roko. —

Mož se je potrudil; ali tisti zatraceni Seražin, ga zasleduje povsod, ga čaka pred komisariatom, ga krega in ošteva.

No moremo reči, da se don Anton, že vedno dobro drži ter upam, da bode podpiral željo našega governa — da dene zastavo pod ključ.

Kedo je gospodar v cerkvi? (vsi: don Anton).

Don Teodoro: A propos, kako je s tisto bratovščino ima mnogo udov?

Don Mio-ni: Vse žene, ki so bile pri naših konfraternah so zbežale k Cirilu i Metodu. Pravijo, da so Slovenke. Zdaj ne vem ali postajajo pri sv. Jakobu Itali-

jani Slovenci ali jih je res toliko. — Pri našem sv. Antonu staremu, so mirne ovčice.

Don Anton: Devo dir la verità, pri sv. Jakobu je mnogo Slovencev, tako, da se jih že bojim?

Don Teodoro: Ma bravo don Antonio, kaj se imate bati pod peruti našega governa, — pod streho našega magistrata, che ve dà de viver. —

Sicer vi ste že sam tako bogat, da imate lahko vsak mesec drugo kuharico — kaj ne don Antonio. — (Anton se drži na smeh objemaje svoj trebušček).

Don Anton: Seusi, seusi, resto umilissimo suo servitore, non dubitar di me. Anton jih je že dobil, a se ni ustrašil, pa tudi se ne bo. — Moja diviza: skozi levo, noter skozi desno ven: samo da se našemu »Piccolu« ne zamerimo.

Don Teodoro: Zdaj sem slišal vaš glas; — to me veseli in utrjuje v Mojzesovi veri. — Torej lahko sklepam: moj governo je vaš governo, moj »Piccolo« je Vaš »organ« in to naj ostane v znak pobratimstva med nami. Predno vas o.puščam v milosti, Vam dam še svoj blagoslov katerega imam od očakov Abrahama, Izaka, Jakoba. Andate e vigilate lo Slavo non dorme mai!!

Mio-ni: Come non bevemo una birra?

Mayer: Faremo tutto, adesso vada con suo dio.

Gubernator je milostno podelil vsakemu eno dramo in zatvoril vrata za odhajajočimi.

Teodoro Mayer sam. O che preti — Geremia! Kedo bi bil mislil, da bodo ti gospodje služili meni — madjarskemu židu, katero je nedavno še žveplenke prodajal po Trstu.

Posebno ta Janoš — evič, tega še davno poznam. Dalmatinec je, kako pa; njegova mati je vipavka, da, da. —

Koliko krat sem jo srečal, ko je nosila vodo po hišah, a nje sin je študiral v konviktu Dobrilovem. Pa naj kdo še trdi, da tudi iz tega konvikta ne pridejo možje — naše stranke — Ta golantomo nam bo še koristil.

Don Teodoro zapali smodko, se nasloni v naslonjačo in pušč zaspí in sanja; sanja dolge, čudne sanje. Zdi se mu da je pri sv. Jakobu, da so z njim vsi njegovi kameratje. Pri sv. Jakobu pred cerkvijo je polno ljudi, največ je žensk.

Govore čudni jezik, don Teodoro jih ne razumi. — Pred cerkvijo stojé, in kriče: Ven z zastavo, hočemo zastavo! — Hočemo Cirila! Straže jih odganjajo.

A žene, možki, kakor besni ne nehajo. V tem pride don Anton ž njim štirje angeljci — mož je bled in gleda v tla. Žene se pa zaganjajo v njega kriče: Daj nam zastavo far, kje je naša bandera!

Žene v hudej vročici začno mahati in otepapeti s svečami na desno, na levo — zadela je tudi Antona pa tudi don Teodoro je dobil eno gorko po nosu. — V tem se vzbudi skoči na noge. — Zakriči: Marjeta, Roma, Italija, aiuto, le baba di San Giacomo me mazza — Don Antonio, Janoš-evič, Mio-ni aiuteme. Mož od strahu je padel v nezavest — na naslonjačo.

Ni več naše to dekle.

Bilo je enkrat dekle

»Pepeca« ima še danes imé.

V Skriljah je kravice pasla

Tam je mladosti odrašla;

Zlaj je postala že signorina

Lahki jo kličejo »cara Pepina«.

Mesto grabelj nosi pihalo

Le na glavi majka pokrivalo.

Če je srečaš, te takoj poboža

Na naš pozdrav odvrne: koša, koša.

Naše fante je nekdanj lovila,

Morda bi b'la koga dobila;

A zdaj že za Furlanom stoče,

Če jo ne mara se pa joče.

Pepina še se boš jokala,

Ker si Furlana polentarji izbrala.

Na sejmu.

Na sejmu v Rifenbergu prodajalec, prodajalk je bilo mnogo. A nobena mi tako ni dopadla kakor ona vdova — srpov in kosirjev.

Lahko bi se za fanta še vnela, a kaj pomaga, če nima fraka, ona ga ne pogleda. Kaj bode frakar se srpi in kosirji, ko samo pero brusí in drsa po papirju.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni **portlandski cement** in **hidravlično apno** (Romano) prve vrste, dobi ga vsaki čas v zalogi pri **Marinu Lukša** na **Proseku**.

Cene ugodne.

Prijatelj, ako želiš kupiti

„BRIVCA“,

dobiš ga vsaki deseti dan v tobakarnah:

V Trstu prodaja:

LOVRENČIČ, nasproti kavarne Fabris

KERSTEN, pri Kjozi.

PIPAN, Ponte della Fabbra.

TOBAKARNA nasproti restavracije Rossetti, na Corsia Stadion blizu Leitenburga
Molin grande pri urodu mestu, vrat
Via Nuova in Molin piccolo.
ulica Barriera vecchia v hiši kavarne Harmonia.

TOBAKARNA Grego na voglu via del Bosco, v ulici Sette Fontane.

ulica Erta pri sv. Jakabu.

nasproti policije.

v ulici S. Marko.

pred cerkvi Sv. Antona starega.

tik museja Revoltella.

Afrič v hiši Economa Campo

Marzo.

TOBAKARNA nasproti tiskarne Dolene pri pošti

nasproti tiskarne „Edinosti“ ulica

delle Poste.

Gospa GASPERSIČ, trgovka pri Sv. Ivanu.

TOBAKARNA v „Narodnem domu“ v Barkovljah.

V Gorici:

TOBAKARNA Josip Schwarz, šolske ulice.

En. Jellersich, Nunske ulice blizu

cerkve.

V Ljubljani:

Gosp. BRUS pred škofijo št. 13.

PODREKAR, Sv. Jakoba trg št. 8.

SEŠAREK, Šeftenbergove ulice št. 36,

Glavna zaloga tobaka GBABER, Glavni trg.

Gosp. JOSIP MAČEK, Glavni trg.

IVAN VRHOVEC, tobakar, Št. Peterska

cesta št. 52.

Gosp. BLAŽ FRAN, tobakar, Dunajska cesta 4

V Kranju:

FLORJAN, bukvarna.

Bruni nova tobakarne ulica S. Martiri št. 12, prodaja znamke, koleke in pisarsko pripravo; dobi se tudi list „BRIVEC“.

Slovenska šivilja

priporoča se cenj. slovenskem gospicam. **Točna postrežba, nizke cene.** Ulica Commerciale 12 II. nad.

K r č m a

Trst ulica S. Marco šte. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s pristnim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim in belem vinom. — Dobivaj: se tudi vedno mrzla jedila. Udani

Ant. Babič.

I. VIČIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičič, krojač.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve bčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu *c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu*; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima **5.250.000** zal.ž. kapitala.

Asikuracije so znašale:

Varstvena zaloga je znašala 31. dec. 1896. **66 milijonov 174.000 gld.**

1, v zavarovanju na življenje **189 milijonov 459.000 gld.**

POZOR!

Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolonijalnim blagom kakor: kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, slrom ter raznovrstna fina vina v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisane. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom. Nadejaje se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunao.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v p. sloplju okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, čevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurškično opravilo, pogačo za pse, parfumerije itd.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša Štiria kolesa in več drugih vrst koles.

☛ Ceniki na razpolago. ☛

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino:

kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 15. in 2. dan v mesecu in stane na leto 5 glđ. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwenkner po 14 nvč.

☛ Časopis vestno zasleduje slovensko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista. ☛

Lastnik in urednik: **Miloš Kamušič,**

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetjč, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem
Konjedic & Zajec
v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljše štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, čevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohštva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cemente in kmetijske stroje.

☛ Vse po najnižjih cenah. ☛

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne vloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjžice.

Vloženega je bilo leta	1892 glđ.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	88.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☛

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer.

Priporoča se udani

Jakob Perhave,

lastnik.

Odlikovani fotografski atelier

A. JERKIČ

Gospiska ulica št. 7. - GORICA - Gospiska ulica št. 7.

v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

☛ Novi, velikomestno urejeni atelier ☛

odgovarja vsem modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobe pri obstoječih cenah 15 % rabat.

Brivec obiskal je nedavno Jerkičev fotografski atelier, v Gorici, kateri razpolaga z najprimernejšimi prostori, kar je glavno in najmodernejšim pripravami za svojo obrt. Fotografije so tako naravno in fino prenešene, da se jih ne moreš nagledati. Ponosni smemo biti, da imamo v nas tako finega fotografa-umetnika. Slovenske družine naj nikar ne zamude obiskati Jerkiča. Njegove fotografije so najlepši spomin v slovenski hiši.

Izdaje in tiska tiskarna „Edinosti“ v Trstu